

ÎN SPATELE CĂRȚILOR

Adevărul despre mișcarea pentru drepturile homosexualilor

de Ronald G. Lee

Traducere și adaptare din limba engleză de [Bogdan Mateciuc](#)

Pe vremea când eram student în Austin, Texas, exista o librărie „homo” numită Lobo's. Era interesantă. Privind din stradă, nu vedeai decât cărțile. Arăta ca orice altă librărie. Avea o secțiune dedicată autorilor clasici „homo”, cum ar fi Oscar Wilde, Gertrude Stein și W.H. Auden. Erau apoi biografiile ale unor personalități „homo”, dintre care unii, asemenea lui Walt Whitman, poate ar fi acceptat eticheta de homosexual, dar din care mulți, cum ar fi idolul lui Whitman, Abraham Lincoln, sunt acum catalogați ca „homo” doar pentru că au avut un eșec în căsnicie sau au avut un prieten apropiat. Erau acolo și memorii moderne, precum și relatări istorice despre originea și dezvoltarea „drepturilor homo”. Librăria părea foarte inofensivă și pașnică. Când pășeau înăuntru, nu întotdeauna sesizai din prima o altă secțiune, în spatele cărților, o secțiune care nu se vedea din stradă. Era secțiunea cu materiale pornografice. Sute și sute de casete video pornografice, toate cu bărbați, pentru toate gusturile și fanteziile imaginabile și inimaginabile. Puteai să mai observi un lucru. În față nu era nici un client. Toți erau în spate, căutând printre casetele video. Din câte știu, sunt singura persoană care a cumpărat vreodată o carte de la Lobo's. Cărțile erau acolo doar un paravan pentru materialele pornografice.

De ce ar risipi cineva mii de dolari pe cărți pe care nu le cumpără nimeni? Era evident, datorită amplei secțiuni „Solduri”, că numai foarte puține cărți ajungeau să se vândă la prețul inițial. Aparent, proprietarii librăriei risipeau o mulțime de bani pe nuvele și lucrări de istorie „homo”, dar toți banii adevărați veneau din materialele pornografice. Banii cheltuiți pe cărți nu erau însă pierduți. Erau folosiți pentru achiziționarea unui bun mai prețios decât aurul pentru activiștii homosexuali. Respectabilitate. Respectabilitate și o impresie de normalitate. Fără acea investiție, noi nu am mai fi antrenați acum în dezbateri despre legalizarea „căsătoriilor homo”. Pe vremea aceea, mă consideram homosexual de aproape 20 de ani. Pe baza experienței dobândite în toți acei ani, am recunoscut în librăria Lobo's o metaforă a strategiei folosite pentru a-i păcăli pe americani în ceea ce privește drepturile homosexualilor și realitatea sordidă mascată prin acea strategie.

Așa am văzut eu librăria Lobo's. Există două feluri de oameni care merg să se uite în vitrină: cei care sunt ispitiți să dea frâu liber unor porniri homosexuale, și cei care nu sunt. Pentru cei care nu sunt, rafturile cu cărți transmit mesajul că homosexualii nu sunt diferiți de restul oamenilor, că homosexualitatea nu este rea, ci este o alternativă. Dat fiind că majoritatea nu vor ști mai multe despre homosexualitate decât văd prin vitrină, respectiva impresie comportă o importanță politică și culturală uriașă, pentru că în acest fel ei vor reacționa pozitiv și chiar vor susține drepturile pentru homosexuali. Sunt milioane de americani bine-intenționați care susțin drepturile pentru homosexuali, crezând că ce văd prin vitrina librăriei Lobo's reprezintă realitatea. Nu reușesc să vadă manipularea la care sunt supuși în scopul distragerii de la un adevăr pe care nu l-ar aproba nicicum.

Pentru cei care sunt ispitiți să cedeze impulsurilor homosexuale, vederea din stradă este și consolatoare. Face ca viața de homosexual să pară sigură și neamenințătoare. Cu alte cuvinte, normală. Mai devreme sau mai târziu, mulți dintre acești oameni vor înceta să mai privească vitrina și vor pași înăuntru. Spre deosebire de prima categorie, aceștia nu vor pierde mult timp cu cărțile. Vor găsi repede secțiunea porno. Și, indiferent de cât de repugnabilă vor găsi această idee la început (dacă o găsesc repugnabilă), vor sesiza și faptul că toți clienții se află în secțiunea porno. Se vor simți cumva prost stând singuri printre cărți. În cele din urmă, se vor îndrepta și ei către materialele pornografice, alături de restul clienților. Și, asemenea lor, vor începe să caute printre casete. Stimate cititor, aici este locul în care își vor petrece restul vieții, până când intervine Dumnezeu sau SIDA, drogurile sau alcoolul, suicidul sau o bătrânețe singuratică și urâtă.

Ralph McInerney a dat cândva o definiție remarcabilă mișcării pentru drepturile homosexualilor: auto-înșelare într-un efort colectiv. Totuși, înșelarea publicului este și ea vitală pentru succesul cauzei. Și nicăieri nu sunt formele de înșelare mai extraordinare sau mai de succes ca în campania menită a-i convinge pe creștini că, parafrazând titlul unei cărți, Iisus a fost și el un ciudat și că bisericile ar trebui să-și deschidă porțile pentru partenerii de același sex. „Homosexualii creștini” se bazează pe o stratagemă care este și îndrăzneată, și necinstită. Știu aceasta pentru că și eu am fost păcălit multă vreme. Asemenea proprietarilor librăriei Lobo's, succesul depinde de camuflarea adevărului, care este permanent ascuns vederii. Nu e de mirare că *Vrăjitorul din Oz* are atâta succes printre homosexuali. "Nu da atenție omului din spatele cortinei" pare să fie moto-ul și mantra întregii mișcări a homosexualilor.

Nici o altă carte n-a avut o mai mare influență pentru mine ca lucrarea „clasică” semnată de un fost preot catolic - John McNeill - în 1976 – *Biserica și homosexualii*. Cartea este pentru mișcarea homosexualilor ce a fost *Manifestul comunist* pentru Rusia sovietică. Cea mai mare parte a cărții este dedicată găsirii de interpretări alternative la pasajele biblice care condamnă homosexualitatea, și plasării scrierilor anti-homosexualitate ale Sfinților Părinți în asemenea contexte istorice, încât să pară irelevante sau chiar jignitoare pentru cititorii moderni. Prima impresie a tânărului cititor, naiv și cu o identitate sexuală incertă – ca și mine pe vremuri – este aceea că McNeill oferă o alternativă plauzibilă la învățătura tradițională. Aceasta m-a ajutat să mă decid să-mi recunosc public homosexualitatea. Ceva argumente solide? Sincer, nu mi-a părut și cred că nici majorității cititorilor lui McNeill nu le pasă. Sunt argumente care sună științific și, deci, plauzibil. Asta e tot ce contează.

McNeill, asemenea majorității activiștilor din tabăra lui, trata dezbaterea despre homosexualitate ca o dezbateră asupra interpretării corecte a pasajelor, pasaje cum ar fi cel despre Sodoma și Gomora. Implicația era aceea că odată reinterpretate acestea, sau prezentate ca irelevante, activiștii homosexuali ar fi învins și s-ar fi deschis astfel ușa pentru ca homosexualii să poată sta cu fruntea sus în biserică. Și, într-un fel, aceasta s-a și întâmplat. În măsura în care dezbaterea s-a concentrat pe interpretarea textelor, activiștii homosexuali și-au câștigat un anumit grad de legitimitate. Aceasta pentru că interpretarea textelor este un proces interminabil – lucru cunoscut de toți cei care cunosc istoria Protestantismului. Eforturile unora ca McNeill nu trebuie să fie convingătoare. Ele trebuie să fie doar utile.

Iată cum merge treaba. McNeill reinterpretază relatarea despre Sodoma, pretinzând că acolo nu este condamnată homosexualitatea, ci violul colectiv. Teologii conservatori îi răspund într-o manieră naivă, crezând că McNeill chiar crede ce spune și că scrie ca specialist, nu ca activist. McNeill le ignoră argumentele, respingând obiecțiile lor ca fiind bazate pe homofobie, și își repetă ideile. Conservatorii răspund din nou ca și cum ar avea de-a face cu un teolog. Și tot așa de câteva ori. Până când, în cele din urmă, McNeill sau altul ca el se ridică în picioare și spune „Uite, așa nu ajungem nicăieri. Noi avem exegeza și teologia

noastră. Voi o aveți pe a voastră. Cel puțin suntem de acord că avem poziții diferite?" Aceasta sună atât rezonabil, cât și ecumenic. Și, dacă conservatorii cad în plasă, atunci au pierdut, pentru că activiștii homosexuali și-au dobândit un loc la masă, loc de unde nu vor mai fi clintiți. Acolo nu a fost nici măcar o clipă vorba despre interpretarea corectă a textului despre Sodoma sau despre scrierile despre moralitate ale Sfinților Părinți. Miza a fost câștigarea unui loc la masă.

Chiar și ca tânăr naiv ce eram, a existat un aspect în acea carte care m-a șocat. Dat fiind că McNeill sugera o revizuire radicală a eticii sexuale creștine tradiționale, în carte nu se vorbea despre etica sexuală. Etica sexuală creștină este destul de specifică cu privire la finalitatea sexualității umane și la tipurile de comportament neconforme cu această finalitate. Critica lui McNeill la adresa eticii tradiționale ocupa cea mai mare parte din carte, dar îl lăsa pe cititor doar cu o vagă idee despre ce propunea autorul în schimb. Din acest motiv, cartea nu vorbea aproape deloc despre viața adevărată a homosexualilor. În carte, homosexualitatea era tratată ca un concept intelectual abstract. Eu însă aveam nevoie să am o idee despre ce mă aștepta „afară”. Neavând nici un alt ghid în afară de McNeill, a trebuit să citesc printre rânduri. A existat un singur pasaj considerat de mine ca un indiciu. Era un fel de paranteză. La un moment dat, el afirma că uniunile homosexuale monogame sunt conforme cu învățătura Bisericii sau cel puțin conforme cu spiritul nou introdus în Biserica romano-catolică de Conciliul al doilea de la Vatican. În lipsă de altceva, am interpretat aceasta într-o manieră prescriptivă. Pentru mine, McNeill declara că actele homosexuale sunt morale numai dacă sunt înfăptuite în cadrul unei relații monogame. Mai mult, am ajuns la concluzia firească că autorul avea cunoștință de astfel de relații, iar eu aveam o așteptare legitimă în sensul că voiam să găsesc și eu așa ceva. Altfel, pentru cine scria el? Eram atât de naiv, încât nu știam de existența homosexualilor promiscui. Paranteza lui McNeill, care, repet, conținea singurul indiciu despre o etică homosexuală, a fost cea care m-a făcut să cred că, pe lângă homosexualii promiscui, există și unii homosexuali dedicați unor relații monogame. Altfel, McNeill implicit apăra promiscuitatea. Iar ideea ca un fost preot să justifice promiscuitatea mi se părea de neconceput (iar eram naiv).

Acum câțiva ani, McNeill a publicat o autobiografie în care vorbește fără menajamente despre experiențele sale sexuale ca preot catolic și homosexual activ, în același timp. Relatările lui sunt aproape nostalgice, el povestind cum își petrecea vremea ieșind la agățat prin baruri. Deși a găsit în cele din urmă un partener stabil (pe când era încă preot), niciodată nu și-a cerut scuze pentru anii de promiscuitate și nici nu a pomenit despre discrepanța dintre viața personală și acel pasaj din *Biserica și homosexualii* care însemnase atât de mult pentru mine. Probabil că nici măcar nu-și mai amintește că le recomanda homosexualilor celibatul până găsesc o relație monogamă. Evident că nu a vorbit niciodată serios în acel paragraf; pasajul se adresa celor care nu fac nimic mai mult decât să privească în vitrină – cu alte cuvinte, creștini bine intenționați și naivi, preferabil în funcții de conducere. Sau tineri la fel de naivi ca mine, care caută un motiv ca să dea frâu liber impulsurilor sexuale, un motiv care să nu le rănească prea mult conștiința, cel puțin la început. Aceștia din urmă vor ajunge în cele din urmă la secțiunea porno, unde complicitatea îi va face de nedeosebit față de restul clienților obișnuiți. În mod clar, exista un anumit motiv pentru care, în prima lui carte, McNeill vorbea atât de puțin despre viața adevărată a homosexualilor, viață pe care o ducea și el.

Nu văd cum ar putea fi o întâmplare contradicția dintre *Biserica și homosexualii* și autobiografia lui. De ce ar pretinde McNeill că homosexualii trebuie să facă sex doar în cadrul unei relații monogame, când el însuși nu făcea aceasta? Mă gândesc la un singur motiv. Pentru că știa că dacă va spune adevărul, cauza pentru care lupta ar fi fost pierdută. Deși până astăzi, McNeill - asemenea celorlalți propagandiști homosexuali „creștini” - evită subiectul

eticii sexuale, viața lui ne vorbește indubitabil despre ce crede el. El crede în libertatea sexuală neîngrădită. Crede că bărbații și femeile trebuie să aibă dreptul să se cupleze cu cine vor, oricând vor, în orice fel și oricât de des vor. Probabil la aceste idei va adăuga și niște fraze sforăitoare cum că nimeni nu este afectat și că ambele părți trebuie să se respecte, dar orice om familiarizat cu cultura sexuală modernă (hetero și homosexuală) va ști că aceste fraze sunt doar joc de glezne. Și el știa perfect că dacă ar fi fost sincer în ceea ce privește scopurile sale, atunci nu ar mai fi existat nici *Dignity*, nici mișcarea „homosexualilor creștini” și ar fi dispărut toate șansele lor de reușită. Ar fi fost ca și cum ar fi dat vitrina la o parte și i-ar fi lăsat pe cei de pe trotuar să vadă secțiunea porno. Însă nu ne putem permite aceasta, nu-i așa? Cu alte cuvinte, McNeill a fost un preot prost și un escroc. Și, date fiind consecințele deseori letale ale actelor sale homosexuale, un escroc cu mâinile murdare de sânge.

Dați-mi voie să mă explic. Cred că adevăratul crez al lui McNeill, derivat din faptele sale și deosebit de argumentele pe care le vehiculează pentru cei naivi și bine intenționați, reprezintă adevăratul obiectiv și scop al tuturor activiștilor homosexuali. Ei sunt pornografia mascată de cărți. Cu alte cuvinte, dacă tu susții ceea ce în termeni eufemistici se cheamă „binecuvântarea uniunilor homosexuale”, de fapt tu susții abolirea întregii etici sexuale creștine și înlocuirea ei cu o piață sexuală liberă, un *laissez faire* fără limite. Motivul pentru care activiștii homosexuali au reușit să atragă atâtia susținători heterosexuali este simplu: odată abrogat tabu-ul, nu mai există nici un tabu. L-am auzit odată pe un episcopalian heterosexual spunând așa: dacă nu-mi place ca biserica să-și bage nasul în dormitorul meu, cum aş putea accepta să limiteze libertatea sexuală a homosexualilor? Acest lucru poate suna scandalos pentru unii, dar dacă încă crezi că dezbaterea are ca subiect statutul religios al relațiilor homosexuale monogame, atunci arată-mi te rog o măcar o biserică în Statele Unite care să-și fi deschis porțile pentru homosexuali, dar nu și pentru celelalte forme de combinații sexuale. Sunt prea bătrân ca să mai fiu dus cu zăhărelul de alde McNeill et co.

Acum câțiva ani m-am abonat la grupul Yahoo numit Dignity. Erau atunci câteva sute de abonați. La un moment dat, un tânăr a postat o întrebare pentru grup: Este cineva aici care să pună preț pe monogamie? I-am răspuns imediat că eu pun preț. După câteva zile omul mi-a răspuns. Primise zeci de răspunsuri, unele destul de ostile și jignitoare, și toate – cu excepția răspunsului meu – îl trimiteau la plimbare cu mesajul că dacă ești homosexual, nu ai nici o legătură cu monogamia (aceasta pe un grup dedicat homosexualilor catolici). Nu știa ce să facă, pentru că nimic din propaganda – gălușca pe care o înghițise – nu îl pregătise pentru realitatea din stradă. Nu am știut ce să-i spun, pentru că la vremea aceea și eu eram prins în plasă. Acum, soluția îmi pare evidentă. Ceea ce ar fi trebuit să-i răspund era: „Ai fost mințit. Cere-i iertare lui Dumnezeu și întoarce-te cât mai repede în Kansas. Mătușa Em te așteaptă”. [aluzie la *Vrăjitorul din Oz*, n. trad.]

Având în vedere îngrijorările legate de pornografia pe Internet, poate părea o ironie să afirm că Internetul m-a ajutat să scap de homosexualitate. Vreme de douăzeci de ani am crezut că e ceva în neregulă cu mine. Zeci de oameni bine intenționați mă asigurau că există o lume a homosexualilor, o lume diferită, dar pe care eu nu reușeam s-o găsesc, o lume a homosexualilor temători de Dumnezeu, monogami și fideli. Primeam asigurări că ei înșiși cunoscuseră astfel de oameni, sau cel puțin știau de ei de la cineva care îi cunoștea. I-am crezut, deși era din ce în ce mai greu pentru mine. Mi-am cumpărat apoi un calculator și m-am abonat la AOL. „OK”, mi-am zis, „homosexualii morali sunt evident niște persoane reținute și se tem de mișcări bruște. Ei nu merg în baruri sau băi publice. Nici eu. Nu participă la întâlnirile grupului Dignity și nici la adunările bisericilor pentru homosexuali, pentru că acestea nu sunt altceva decât niște băi publice deghizate în case de rugăciune. Nu există însă nici un motiv pentru care un homosexual moral și conservator să nu se aboneze la AOL și să completeze un profil online. Dacă eu pot să fac asta, oricine o poate face.” Zis și făcut. Mi-am

completat profilul, descriindu-mă ca un romano-catolic conservator (mai mult sau mai puțin), căruia îi plăceau muzica clasică, teatru, cărțile bune și discuțiile pe aceste subiecte. Am scris că voiam foarte mult să întâlnesc alți homosexuali cu preocupări similare, pentru prietenii și relații. Am încercat să fiu cât mai clar posibil. Nu mă interesau aventuri de o noapte. La numai câteva minute de la completarea profilului, am primit primul răspuns. Conținea doar două cuvinte: „Câți centimetri?” Prima mea tentativă de a găsi iubire pe Internet s-a încheiat dezastruos.

Când mi-am recunoscut prima oară homosexualitatea în public, în anii 80, era la modă să explici promiscuitatea din rândul homosexualilor prin „homofobia internalizată”. Bărbații homosexuali, cei de culoare de pildă, își însușeau minciunile puse în circulație despre ei de către majoritatea homofobă, și acționau în consecință. Apoi, homosexualii erau nevoiți să caute iubire în baruri sordide, în băi publice și în parcuri, de teamă să nu fie hărțuiți de majoritate. Soluția la această problemă – ni se spunea – era să li se permită homosexualilor să iasă la lumină, fără teamă de persecuții. O variantă a acestui argument este încă promovată de activiști cum este Andrew Sullivan, în scopul legalizării căsătoriilor homo. Un argument care acum douăzeci de ani părea rezonabil. Au trecut însă treizeci de ani de la tulburările din 1969 de la New York – un moment de răscruce pentru activiștii homosexuali. În acest timp, homosexualii au obținut spații publice în aproape toate marile orașe ale Americii, precum și în multe dintre cele mici. Au avut șansa să facă ce au vrut din aceste spații, dar ce au făcut? Noi locuri pentru găsirea de parteneri sexuali.

Mai este un motiv, pe lângă cel legat de propagandă, pentru care librăriile gen Lobo's combină pornografia cu poezia. Fără pornografie, ar da repede faliment. Și, de fapt, majoritatea librăriilor homo s-au închis, în ciuda pornografiei oferite. După un prim entuziasm în anii 1970 și 80, publicațiile pentru homosexuali au intrat într-un declin și nu sunt semne că și vor reveni. Odată trecută noutatea, homosexualii s-au plictisit rapid de a tot citi despre bărbați care se culcă cu alți bărbați și au preferat să-si petreacă timpul și banii căutând ceva mai adevărat. Centrele comunitare pentru homosexuali și lesbiene se luptă să supraviețuiască. „Bisericele homo” rezistă ca locuri în care „credincioșii” vin să doarmă sau să-si spele păcatele după o sâmbătă noaptea petrecută la agățat prin baruri. În plus, nu există nici riscul să auzi în predică că umblatul prin astfel de baruri contravine Scripturii. Pe vremea când locuiam în Anglia, am fost surprins de cât de mult imita „cultura homo” din Londra pe cea din America. La fel și la Paris, Amsterdam și Berlin. Homosexualitatea constituie exportul cultural cel mai de succes al Americii. Iar motivația spațiilor sociale pentru homosexuali în Europa este identică cu motivația existentă în America: sex. Acum, cyberspace-ul este ultima cucerire a acestui Magellan modern: bărbatul homosexual în căutarea unor noi cuceriri sexuale.

Dar în acest punct, cum este oare posibil să mai justifici promiscuitatea homosexualilor prin homofobie, internalizată sau de orice alt fel? Pe baza unor dovezi imaginare, Andrew Sullivan vrea să ne facă să credem că legalizarea „căsătoriilor homo” îi va așeza pe homosexuali la casa lor, că toată energia risipită acum pe aranjarea de baruri și băi publice va fi îndreptată către construirea de case și garaje pentru două mașini. Ceea ce refuză Sullivan să recunoască este faptul că homosexualii nu sunt promiscui din cauza „homofobiei internalizate” sau a legilor care interzic căsătoriile unisex. Ei sunt promiscui pentru că, odată ce au ocazia aceasta, ei *aleg* să fie promiscui. Iar deturnarea sensului adevărat al familiei, care este fundamentul civilizației noastre, nu va schimba această situație.

Am citit mai demult un eseu în care Sullivan mărturisea motivul pentru care susține „căsătoriile homo”. Recunoscuse sordidul vieții lui sexuale - lucru rar întâlnit printre activiștii homosexuali - și acum îi părea rău. Dorea să-si fi trăit altfel viața și credea că dacă s-ar fi

putut căsători, poate ar fi făcut-o. Îl respect pe Andrew Sullivan mai mult decât pe toți ceilalți activiști homosexuali la un loc. Cred că voia sincer să-si împace dorințele sexuale cu conștiința. Dar, cu tot respectul meu față de el, noi ceilalți suntem dispuși să sacrificăm instituția familiei, cu speranța nefondată că acest lucru îl va ajuta pe Sullivan să-și țină fermoarul închis la pantaloni?

Dar, teoretic vorbind, nu e oare posibil ca homosexualii să se limiteze la ceva măcar apropiat de etica sexuală creștină, exceptând partea despre procreare – cu alte cuvinte, relații de durată monogame? Sigur că, teoretic, se poate. Teoretic a fost posibil ca în 1968 utilizarea anticoncepționalelor să fie limitată la cuplurile căsătorite și să evităm anarhia morală de care avem parte astăzi. Teoretic era posibil, dar practic imposibil. Este imposibil pentru că întregul concept de orientare sexuală stabilă, pe care se întemeiază agenda activiștilor, nu are nici o bază.

René Girard, critic literar și sociolog pe probleme religioase, este de părere că întreaga civilizație umană se întemeiază pe dorință. Toate civilizațiile au înconjurat obiectele dorinței (inclusiv ale dorinței sexuale) cu un zid de tabuuri și restricții, elaborat și de nepătruns. Până acum. Ceea ce vedem acum în Occidentul „modern” nu este însă o mult așteptată legitimizare a unor forme de iubire criticate până acum, dar onorabile. Asistăm astăzi la o reducere a civilizației la cel mai mic numitor comun: dorință brută și neînfrânată. Dacă am spune că am deschis cutia Pandorei, am spune prea puțin. Doamnelor și domnilor, legați-vă centurile: ne așteaptă un mileniu cu multe hopuri.

Când eram mic, toată lumea urma să fie, desigur, heterosexuală. Apoi ni s-a prezentat homosexualitatea, ca o alternativă. La început aceasta nu a părut să fie cine știe ce mare schimbare pentru că, lăsând la o parte procrearea, homosexualitatea – cel puțin în teorie – lăsa intactă restul eticii sexuale tradiționale. Teoretic, doi oameni de același sex se putea îndrăgosti și puteau avea o relație monogamă. Apoi ni s-a prezentat bisexualitatea, iar adevăratele implicații ale revoluției sexuale au devenit vădite. Monogamia era aruncată pe geam. Normele morale erau aruncate pe geam. „Fac ce vreau” a devenit noua normă sexuală. Cine vrea mai multe detalii se poate conecta la Internet. Internetul oferă bilete în față la spectacolul dezintegrării civilizației umane.

Să luăm de pildă, Yahoo. Cei cu preocupări comune pot crea aici grupuri de discuții pentru a se cunoaște mai bine și a schimba informații. Dacă vă gândiți la colecționari de timbre și antichități, mai gândiți-vă o dată. Există mii de grupuri Yahoo pentru absolut toate perversiunile sexuale imaginabile. Multe dintre acestea l-ar face invidios până și pe marchizul de Sade. Oameni care până acum câțiva ani nu aveau decât gândurile lor murdare, acum au la îndemână un instrument pentru a-și hrăni fantasmele. Am cunoscut pe Internet un om a cărui dorință era să fie lovit cu un portofel din piele. Neapărat piele și neapărat un portofel. Avea nevoie să fie lovit cu așa ceva. Derizoria frecare genitală era opțională. Acest om voia să-și tatueze pe spate numele Gucci. Pentru el nu exista un simbol mai bun pentru pasiune. Insista că respectiva dorință ar fi fundamentală pentru natura lui sexuală, la fel cum era pentru mine dorința de a mă culca cu un bărbat. Mai mult, el crease un grup Yahoo care avea peste trei sute de membri, toți având aceeași pasiune. Nu există obiect în univers, nu există parte a corpului uman sau animal care să nu poată fi eroticizată. Deci, dorința de a fi lovit cu un portofel din piele constituie o „orientare sexuală”? Sau este altceva?

A fost o vreme când răspundeam: „Sigur că e altceva. Nu poți trăi împreună cu un portofel din piele. Nu poți iubi un portofel din piele. Ce spui tu este un fetiș, nu o orientare sexuală. Sunt lucruri complet diferite.” Adevărul este că toți homosexualii pe care i-am cunoscut aveau un fetiș pentru pielea masculină nudă, cu toată simbolistica și

depersonalizarea implicate. Pielea portofelului e tot piele, la urma urmei. Singura diferență reală între tipul de pe Internet și homosexualul obișnuit este că acela prefera o piele de bou, italiană, vopsită.

Mai demult, am mers la mai multe „biserici” pentru homosexuali. Toate aveau ceva în comun: o înțelegere tacită de a nu spune nici un cuvânt, la amvon sau în altă parte, care să sugereze vreo îngrădire a comportamentului sexual. Dacă printre cititori este cineva care cunoaște grupurile de pe Internet Dignity sau Integrity, Biserica Metropolitană sau romano-catolicismul de după Conciliul II Vatican, vreau să vă întreb ceva: când ați auzit ultima oară o predică despre etica sexuală? Ați auzit vreodată o predică despre etica sexuală? Pun rămășag că răspunsul este NU. Se pare că pastorii voștri consideră că creștinii din America nu au nevoie de predici despre etica sexuală.

Iată o realitate terifiantă: Dacă noi, ca națiune și ca biserică, ne vom lăsa păcăliți de iluzia cuplurilor homosexuale monogame, vom ajunge să ne împărtășim alături nu doar de un număr ridicol de mic de perechi homosexuale care au rezistat împreună câțiva ani (majoritatea încalcând monogamia), ci îi vom avea alături pe toți cei cu gusturi sexuale „speciale”, de la onaniștii și adulterii de modă veche, până la cele mai bizare forme de fetișism sexual. Cu alte cuvinte, vom binecuvânta sinuciderea civilizației noastre.

Cum rămâne însă cu toate fotografiile acelea cu cupluri homo care apar prin mass-media? Și aceasta era o enigmă pentru mine. New York Times părea să găsească foarte ușor parteneri homo de succes, pentru fotografii și interviuri. Dar, în ciuda eforturilor mele, eu nu am reușit să găsesc niciodată așa ceva - genul de cupluri care apar constant la show-ul lui Oprah. Mass-media este partinică și nu are nici un interes să spună adevărul despre homosexualitate.

Pe Wyatt (nu e numele lui real) l-am cunoscut online. Avea de cinci ani o relație homosexuală dezastruoasă. Partenerul lui nu îi era fidel și avea probleme cu alcoolul și cu drogurile. Relația lor mergea foarte prost. Când statul Vermont a legalizat „căsătoriile homo”, Wyatt s-a gândit că au acum șansa să facă relația lor să meargă. S-au dus în Vermont ca să se „căsătorească”. Un ziar local i-a urmărit și a venit pentru a face o mulțime de fotografii. În articolul publicat ulterior, Wyatt și partenerul său pozau ca un cuplu iubitor care abia aștepta să-și legalizeze relația. Nu se spunea nimic despre alcool, droguri și infidelitate. „Căsătoria” a fost un eșec și s-a încheiat după câteva luni. Ziarul nu a revenit cu ce a urmat după „căsătorie”. Altfel spus, un cotidian dintr-unul din cele mai mari orașe ale Americii publică o poveste romanțată despre o relație proastă, o poveste care probabil îi convinge pe mulți că ar putea fi la fel de fericiți ca Wyatt și partenerul său. Aceasta este partea mai puțin fericită.

Rareori citești despre oameni ca prietenul meu Harry. Harry (nu e numele lui real) e un bărbat de vârstă mijlocie, cu chelie și burtă. A fost căsătorit și a crescut două fete. Era însă nefericit și a ajuns la concluzia că e nefericit pentru că este homosexual. A divorțat de soție, ea s-a recăsătorit, iar fetele nici nu vor să-l mai vadă. A descoperit că bărbații de vârstă mijlocie și cu chelie nu sunt foarte apreciați prin barurile de homosexuali. Oprah a uitat să menționeze asta. Acum Harry ia antidepressive ca să nu se sinucidă.

Am mai cunoscut pe cineva, pe care îl chema ca pe tipul de mai sus. Harry (nu e numele lui real) avea 30 de ani (dar arăta de vreo 20), provenea dintr-o familie religioasă și era caracterizat printr-o naivitate specifică. Spre deosebire de primul Harry, își făcea repede prieteni. Sau relații. Problema era că relațiile nu durau mai mult de câteva săptămâni. Harry a început să aibă probleme cu băutura. Beat fiind, ajungea așa de rău încât se lăsa agățat de

oricine s-ar fi aflat într-un bar la ora două din noapte. A doua zi nu-și mai amintea nimic, dar tot ce știa era că-și dorise să-l strângă cineva în brațe.

Cultura homo este un paradox. Majoritatea homosexualilor tind să fie Democrați liberali (în America) sau susținători ai Partidului Laburist (în Anglia). Gravitează în jurul acestor două partide, considerând că politica lor este mai sensibilă față de nevoile celor oprimați. Într-un bar pentru homosexuali nu există însă compătimire. Este o piață sexuală absolut liberă, în sensul cel mai darwinian al cuvântului. Acolo nu e loc pentru cei care nu sunt gata să concureze, iar regulile jocului sunt nemiloase și neiertătoare. Eram odată într-un astfel de bar în centrul Londrei. Majoritatea celor dinăuntru erau bronzăți și bine făcuți – toți în vârstă de 20 sau 30 de ani. A intrat în bar un bărbat în vârstă, ca la 70 de ani. A fost de parcă ar fi intrat Îngerul Morții în barul acela. S-a creat un gol în jurul său și nimeni nu voia să pășească prin acel spațiu. Umbra lui transmitea oroare. Era evident că prezența lui i-a iritat pe ceilalți clienți. A stat tăcut la bar și a comandat o băutură. Nu a vorbit cu nimeni și nimeni nu i-a vorbit. Când și-a terminat băutura și în final a plecat, ceilalți au răsuflat ușurați. Acum puteau cu toții să revină la sceneta lor comună – toți homosexualii vor fi tineri și frumoși până la moarte. Stimate cititorule, știi ce este un „bug chaser”? Un bug chaser este un tânăr care vrea să se infecteze intenționat cu HIV, ca să nu ajungă la bătrânețe. Aceasta este lumea pentru care un Harry și-a părăsit soția, iar celălalt biserica - lumea în care voiau să găsească fericirea.

Am cunoscut mulți asemenea celor doi Harry. Mi se pare ciudat că mass media ignoră existența celor ca Harry. Această nefericire, atât de comună printre homosexuali, este ascunsă sub preș, în timp ce nouă ne sunt oferite „modele” strălucitoare și nerealiste, pentru consum public. Nu e o loc pentru dezbateri despre cât de fericiți sunt homosexualii; mass media deja știe ce să creadă (și ce trebuie să credem noi).

E greu să ascunzi pornografia la nesfârșit. Pe când locuiam la Londra, am avut o prietenă deosebită, pe nume Maggie. Maggie (nu e numele ei real) era o liberală. Era de partea celor nedreptățiți. La fel ca majoritatea liberalilor, era mândră de modernismul ei pe care îl afișa ca pe o medalie de onoare. Maggie locuia într-o casă mare cât inima ei. Copiii ei erau mari și fiecare la casa lui. Ea avea mai multe camere de închiriat. Într-o zi s-au prezentat la ușa ei doi băieți – un cuplu de homosexuali - care au închiriat o cameră. Prima reacție a lui Maggie a fost una de entuziasm. Nu cunoscuse mulți homosexuali și s-a gândit că acceptarea celor doi era o confirmare a modernismului ei. Credea că va fi o experiență benefică pentru ea. Și chiar a fost, dar nu în sensul în care spera ea. Într-o zi, Maggie mi-a spus ce probleme are. În fiecare dimineață dădea în bucătărie peste doi necunoscuți, aduși seara acasă de cei doi chiriași. Rareori se întâmpla să fie aceiași. Unul dintre chiriași avea o relație într-un alt oraș dar, în absența partenerului, considera că se poate consola cu altcineva. Maggie mi-a povestit ce șoc a avut când a descoperit ce viață duceau de fapt chiriașii ei. Într-o zi a răspuns la ușă și a dat peste un polițist care îl căuta pe unul dintre cei doi, acuzat că ar fi vândut droguri unor școlari. Același chiriaș era implicat în prostituție. Maggie nu știa ce să mai creadă. Voia cu tot dinadinsul să rămână „destupată la minte”, se încăpățâna să creadă că homosexualii sunt la fel ca toți ceilalți oameni. Nu reușea însă să împace experiența ei cu respectiva teorie despre „toleranță”. Când cei doi au plecat în cele din urmă, spre ușurarea ei, s-a gândit ca în noul anunț pentru închiriere să adauge o frază: *Nu primim poponari*. N-am știut ce să-i spun, pentru că eram la fel de derutat ca și ea. Și eu aveam iluzii la care nu voiam să renunț, în ciuda tuturor evidențelor.

Sunt convins că mulți, dacă nu chiar majoritatea celor familiarizați cu stilul de viață al homosexualilor, cunosc adevărul, dar refuză să-l recunoască. Cel mai bun prieten al meu s-a alăturat activiștilor homosexuali pe când era student. El și o colegă lesbiană ofereau uneori

consiliere tinerilor cu o sexualitate incertă. Odată, cei doi au întâlnit un tânăr gras și care avea acnee. Acesta le-a declarat foarte convins că se așteaptă să găsească marea fericire în momentul în care își va recunoaște public homosexualitatea. Avea să găsească un partener alături de care să trăiască fericit până la adânci bătrâneți. Tot timpul prietenul meu s-a gândit că dacă grasul acela ar fi intrat într-un bar pentru homosexuali, ar fi fost făcut praf înainte să apuce să ia loc pe un scaun. La sfârșit, colega mea lesbiană s-a întors către el și i-a spus franc: „Știi, uneori e mai bine să nu spui că ești homosexual”. Prietenul meu mi-a spus că pentru el acela a fost un moment decisiv. Lesbiană aceea pretindea că îi iubește și admiră pe bărbații homosexuali. Nu înceta să se laude cu deschiderea și compasiunea ei. Acel comentariu însă l-a lămurit pe prietenul meu care era părerea ei despre lumea homosexualilor. Totul se rezumă la carne și, dacă nu ești o halcă arătoasă, nu te obosi să vii la supermarket.

Cu altă ocazie, îi povesteam unei lesbiene dezamăgirea mea. Mi-a făcut o mărturisire aparte. Avea un fiu adolescent care până la acea dată nu manifestase nici un fel de interes sexual, nici față de fete, nici față de băieți. Ca lesbiană, ea știa că nu trebuie să-și facă griji pentru direcția în care o va apuca el. Mi-a spus însă că, de fapt, îi pasă. Având în vedere ce viață duceau homosexualii pe care îi cunoștea, chiar își dorea ca fiul ei să fie heterosexual. Ca mamă, nu voia să-și vadă fiul ducând o astfel de viață.

O vorbă populară spune că nebunul continuă să facă același lucru, sperând să aibă un rezultat diferit. Așa eram eu, străduindu-mă din răputeri să devin un homosexual fericit. Eram rupt de realitate. În câteva rânduri, am apelat la alți homosexuali pentru un sfat, oameni care păreau să fi găsit ceea ce căutam eu. Mai întâi, voiam o confirmare că percepția mea este bună, că viața ca homosexual este într-adevăr jalnică. Apoi, voiam să știu ce pot să fac în privința asta. Aveau să vină zile mai bune? Ce trebuia să fac pentru asta? Au existat două feluri de reacții la aceste întrebări, ambele sporindu-mi durerea și deruta. Prima reacție a fost de negare, deseori o negare agresivă a tot ceea ce spuneam. Mi s-a spus că eu aveam o problemă, că generalizam pornind de la experiența mea (de la experiența cui ar fi trebuit oare să pornesc?) și că ar trebui să tac din gură și să nu-i mai deranjez pe alții cu „homofobia mea internalizată”.

În ultimul an de facultate am contactat un terapeut. Matt (nu e numele lui real) era căsătorit și avea copii mari. Tot ce știa el despre homosexualitate învățase de la niște colegi de breaslă, care îl asiguraseră că homosexualitatea nu este o boală mintală și că nu există motive pentru care homosexualii să nu poată fi fericiți. Când i-am spus povestea mea, mi-a spus că de fapt eu nu mă acceptasem niciodată ca homosexual. Mi-a recomandat să merg înapoi, să încerc din nou și să continui să caut experiențe pozitive. Era sigur că voi găsi, iar încrederea lui se baza pe declarațiile Asociației Americane de Psihiatrie. Nu avea nici o experiență de lucru cu homosexualii, dar colegii lui îl asiguraseră că vitrina cu cărți de la librăria Lobo's oferă o imagine adevărată asupra homosexualității. Știam că Matt nu are nici o vină și chiar aș fi vrut să aibă dreptate.

Matt și cu mine am avut o relație terapeutică. Am petrecut un an împreună, an în care el a învățat de la mine mai multe decât eu de la el. Am încercat să-i urmez sfatul. Pe atunci, locuiam cu un alt student care căzuse la pace cu el însuși și care avea acum parte de propriile dezamăgiri. Întrucât eu eram singurul lui prieten homosexual și îl încurajasem în direcția acceptării homosexualității, amărăciunea lui s-a întors împotriva mea. Între timp, m-am apropiat de un profesor care era homosexual pe față. Când i-am spus lui Matt despre asta, s-a bucurat mult. S-a gândit că, în sfârșit, mă acceptasem așa cum eram. Acel profesor părea genul de prieten de care aveam nevoie. În realitate însă – am aflat mai târziu – în ciuda exteriorului profesional imaculat, era un om cu mari probleme psihologice. Când i-am povestit aceste lucruri, Matt a fost șocat. (Am încercat să-mi fac prieteni, dar, ca de obicei,

toate relațiile au urmat același curs. Prietenia dura atât timp cât dura pasiunea sexuală. Când aceasta se răcea, prietenia dispărea.) A fost un an prost. Spre sfârșitul lui, îmi amintesc că Matt mi-a spus, privindu-mă fix, după un moment de tăcere: „Știi, să fii homosexual e mult mai greu decât am crezut”.

Nu toți cei cu care am vorbit de-a lungul anilor au respins ceea ce spuneam. Am corespondat odată cu un fost călugăr dominican. Am devenit foarte curios când mi-a spus că fusese dat afară din mănăstire pentru că era homosexual. Într-una din scrisori mi-a dat adresa lui de email și i-am scris, pentru că voiam să aflu dacă viața lui ca homosexual era diferită de a mea. Am presupus că trebuia să fie diferită, dat fiind că scrisese câteva cărți în care apăra dreptul homosexualilor de a fi recunoscuți de Biserică. Răspunsul lui a fost un ultim cui în sicriul vieții mele ca homosexual. Spre surprinderea mea, mi-a mărturisit că experiențele sale nu erau diferite de ale mele. Tot ce-mi putea recomanda era să continui să încerc, pentru că în cele din urmă o să meargă. Cu alte cuvinte, acest om inteligent, ale cărui cărți însemnaseră mult pentru mine, nu-mi putea sugera altceva decât să continui să fac același lucru și să aștept un alt rezultat. Concluzia era evidentă. Trebuia să fiu nebun să-i urmez sfatul. Mi-a luat douăzeci de ani, dar în final am tras concluzia că nu voiam să fiu nebun.

Ce fac acum? Merg la o biserică tradițională din Houston, un dar de la Dumnezeu pentru mine. Cel mai bun prieten al meu, Mark (nu e numele lui real) a fugit și el din ospiciul de homosexuali. Și el crede în Dumnezeu, deși este prezbiterian (nimeni nu e perfect). Am învățat de la el că doi bărbați se pot iubi cu adevărat și fără să-și dea hainele jos.

Ni se spune că Biserica se opune iubirii între persoane de același sex. Fals. Biserica se opune relațiilor sexuale între persoane de același sex, care, după părerea mea, nu înseamnă iubire, ci obsesie, dependență și compensarea unei masculinități deficitare.

Nu sunt mândru de viața pe care am trăit-o. De fapt, mi-e foarte rușine de ea. Dar dacă aceste rânduri vor ajuta măcar pe un singur om să nu facă greșelile pe care le-am făcut eu, atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, tot răul va fi spre bine.

Deci, ce trebuie să facem noi, ca Biserică și societate? Să dăm la o parte fațada spilcuită și să dezvelim pornografia din spate. Să le cerem homosexualilor să mărturisească adevărul despre viața lor. Să încetăm a mai dezbate interpretări la Sfânta Scriptură. Să-i lăsăm pe cei din Sodoma și Gomora în pucioasa lor, acolo unde le este locul. Parafrazându-l pe cardinalul Newman, adevărul duce la înflorire, iar greșeala la putreziciune. Mișcarea pentru drepturile homosexualilor este putredă până în măduva oaselor. Nu are nici un viitor. Nu are viață în ea. Mai devreme sau mai târziu, cei care sunt prinși în ea se vor trezi. E doar o chestiune de timp. Întrebarea e: cât timp? Câți copii vor mai fi sacrificați acestui idol?

Până acum câteva luni exista o librărie gen Lobo's și în Houston. Nu întâmplător aranjamentul ei era identic cu cel al librăriei din Austin. Era la câteva blocuri de o benzinărie unde îmi duceam mașina în service. Nu demult am ieșit să mă plimb prin cartier și am văzut un anunț pe ușa librăriei. „Fostul chiriaș a fost evacuat pentru neplata chiriei.” Cărțile și pornografia, fațada împreună cu ce ascundea ea, au dispărut. Slavă Domnului!

Ronald G. Lee este librar în Houston, Statele Unite.

* * *

Informații despre cercetarea și terapia homosexualității: www.homosexualitate.ro – proiectul *Speranță și vindecare pentru homosexuali*.